Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 29 czerwca 2018 r. w sprawie T-218/17, HF / Parlament, wniesione w dniu 10 września 2018 r. przez HF

(Sprawa C-570/18 P)

(2018/C 455/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: HF (przedstawiciel: adwokat A. Tymen)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 29 czerwca 2018 r. w sprawie T-218/17;

w konsekwencji:

— uwzględnienie żądań przedstawionych przez stronę skarżącą w pierwszej instancji, a w związku z tym,

— stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 30 czerwca 2016 r. oddalającej wniosek o udzielenie wsparcia;

— zasądzenie od pozwanego zadośćuczynienia za krzywdę, oszacowaną ex aequo et bono na kwotę 90 000 EUR;

— obciążenie pozwanego wszystkimi kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

— Naruszenie prawa do bycia wysłuchanym – Naruszenie art. 41 ust. 1 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;

— Naruszenie art. 41 ust. 1 karty – Przeinaczenie argumentów strony skarżącej – Naruszenie obowiązku uzasadnienia przez pierwszy sąd;

— Naruszenie art. 31 ust. 1 karty – Naruszenie art. 12a ust. 1 i 3 oraz art. 24 regulaminu pracowniczego.

Ponadto, strona skarżąca kwestionuje oddalenie przez pierwszy sąd wniosku odszkodowawczego z powodu braku stwierdzenia nieważności podważonej decyzji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 20 września 2018 r. – Verbraucherzentrale Berlin eV/DB Vertrieb GmbH

(Sprawa C-583/18)

(2018/C 455/30)

Język postępowania: niemiecki.

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Verbraucherzentrale Berlin eV.

Strona pozwana: DB Vertrieb GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 2 pkt 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów ([1]) należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on także umowy, na podstawie których przedsiębiorca nie jest bezpośrednio zobowiązany do świadczenia usługi, lecz konsument nabywa prawo do otrzymania zniżki w odniesieniu do usług zamówionych w przyszłości?

   W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2) Czy wyłączenie przewidziane dla „umów dotyczących pasażerskich usług przewozowych" zawarte w art. 3 ust. 3 lit. k) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów należy interpretować w ten sposób, że stosuje się je również do stanów faktycznych, w których konsument jako świadczenie wzajemne nie uzyskuje bezpośrednio usługi przewozu, lecz raczej prawo do otrzymania zniżki w odniesieniu do zawieranych w przyszłości umów przewozu?

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s.64).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 25 września 2018 r. – AFMB Ltd. i in. / Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

(Sprawa C-610/18)

(2018/C 455/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: AFMB Ltd i in.

Strona przeciwna: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Pytania prejudycjalne

1) A. Czy art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ([1]) należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich, jak będące przedmiotem postępowań głównych, kierowca samochodu ciężarowego w transporcie międzynarodowym wykonujący pracę najemną powinien być uznany za należącego do personelu wykonującego czynności związane z przewozem

   a. przedsiębiorstwa przewozowego, które zrekrutowało zainteresowanego, do którego pełnej dyspozycji na czas nieokreślony zainteresowany faktycznie pozostaje, w stosunku do którego to przedsiębiorstwa zainteresowany pozostaje w stosunku podporządkowania i które to przedsiębiorstwo faktycznie ponosi koszty wynagrodzenia, czy też

   b. przedsiębiorstwa, z którym kierowca samochodu ciężarowego formalnie zawarł umowę o pracę i które zgodnie z umową zawartą z przedsiębiorstwem przewozowym, o którym mowa w pkt a) wypłacało zainteresowanemu wynagrodzenie, od którego odprowadzało składki w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba tego przedsiębiorstwa, a nie w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba przedsiębiorstwa przewozowego, o którym mowa w pkt a);

   c. zarówno przedsiębiorstwa, o którym mowa w pkt a), jak i przedsiębiorstwa, o którym mowa w pkt b)?